

Ξέρεις ποιος είναι κι' ο μακρύς, όπου 'μπροστά σου στέκει και τον 'ψηλό του του τον λιμυρό 'ψηλόνα σάν λελέα; ο Καρακάνος, μίστερ Λό... μεγάλο τόνομα του και κίθε γνώμη του 'ψηλή καθώς τάνιστημά του. 'Ενάντι τε κι' εσόμενα πρόκειναι 'στην πατρίδα, ανεκτιμητούς δέ κι' αὐτὸς ἐπρόσφερε θυσίας, κι' ἂν κι' εἶναι πολυμήματος με μάρμα σάν γαρδία πρώτος; ἐκεῖνος σάν σταφύλι προέπειε Τερωσίας τὸ πῶς ἢ Φωροκόστηνα μονοβόλια θά γενῆ χωρίς ποσὺς μετὰ Χριστὸν προφίτης νὰ φραγῆ. Κίλλως και μίαντις ἀφευθῆς, σοφὸς οἰονοσκόπος, και θά τοῦ στήθη ἀγαλίμα εὐγνωμονῶν ὁ τόπος.

'Εγὼ δ' ὡς τώρα ἐλεγι ποῖν συλλογιαμένους τι νὰ σημαίνουν ἄγραε οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι, όπου γι' αὐτοὺς ἐσχιζετα και γαυαῖο τὸ γένος; μὰ σήμερα κι' ὁ πρὸ κοντός ἐννοησε και νομοθέη πὸς ἄλλο δὲν ἐσκόλευεν παρὰ τῆς τῶσιν χρόνον παρὰ νὰ καταντήσομε 'στὸ φράμμένο μόνον.

Μὰ σὺ, σιὸ Λόου τζέντιεμαν, ὅταν δικαιωκρήτης μὴ παντελὸς μονοβόλιζ'ηδες τοὺς 'Ἐλληνας κηρύττης, οὐλ γινὸ γκαρντ μὴ φέβια, κίνε μου τὸ χετῆρα μόνον καὶ νὰ πῆς γιὰ μὰς, βρὲ Λόου κατοκοῖρη. λυτήσου σὺ τοὺς γίγαντας τῆς κοπρωμένης γῆς και δὲς μας ποτοποιήσαν καλῆς διαγωγῆς, ἐκαίνοσε τὴν πίστη μας κι' εἰπὲ τὴν θάψμα σπίνου, εἰπὲ πὸς δὲν φοβούμεθα καταστροφῆς ναυάγια, μίποσε τοὺς καταφάρωμε νὰ δώσωμε νέον δάεινον και παγωσόμεν κι' αὐτὸ με ταῖλα μας τὰ πύγια. Μὴ στέκης κρύος και κορυφὸς ὁ τόσα παρακάλη, ἄκου πὸς οὐραζώμε σὺ νησιὰ τακαῖλια, ἄκου καίνας γύρω σου τὸν Μαριθονομάζον, όπου με γουγογορῶματα συγχέονται στομαζών, ἄκου κι' ἐμὲ πὸς 'χόρταμα με τὰ σαγιά-λουκούμα, ἄκου κι' ἐμὲ πὸς 'πρόσμενα με τὸ τσουβέλι κέρθη, ἄλλα τὰ φόντα ζέπεσαν και μ' ἔκαμαν σάν μούμα τοῦ Αἰγυπτίου Χέπος κι' αὐτοῦ τοῦ Ψευδοσμέρθη.

Μόνον τοῦ Βασιλέως μας τὰ οικονομικά εὐρίσκοντα, σιὸ τζέντιεμαν, καθ' ὅλα τακτικά, ὁ δὲ Μεγαλειώτατος με μόνην τὴν Δεκέλειαν ἀμέσως 'Ισοζύγιον σοῦ βγαίει 'στην ἐντέλειαν. Μόνον ἐκεῖ, σιὸ τζέντιεμαν, δὲν θ' ἀπαντήσης λιθὸς, κι' ἂν τοῦτο δὲν τὸν ἐφλεγε τὸ μανιπὸδες πάθος νὰ τρέψη και νὰ συντηρῆ τὸς ποιητῆς κι' ἐμένα θὰ εἶχε μες 'στῆς κάσας του ὡς τώρα σωρησμένα τὰ πλοῖτα τοῦ γνωστοῦ Λυδοῦ και τοῦ Ἀμπτοῦλ Καλίφη και τότε θὰ ἔλιοντο πολλὸν Σαργγῶν οἱ γυφοί. Μὰ βλέπεις τοῦ κατηντήσε ἀνίαντο τὸ πάθος, γιατί νομιζῶ ποιητῆς πὸς εἶναι κατὰ βάθος, και μὰς ταίξει λάχαρες, μαντζούνια, κοκκινούρια, και θέλει σόνει και καλὰ νὰ γίνουμε μαντζοῖα.

'Επίνω 'στὰ καίσιτχη φαρθὸς πλατὺς τεντώσου κι' ἂν γιὰ τὸ κιάως ὄρωσε σοῦ κλέψαν τὸ παλτὸ σοῦ μὴ λοποδύτης τοὺς Ρωμηούς και κλέπτεις ὀνομάσης και μὴ κολών δι' αὐτὸ κηθλόου δοκαμῆσης.

'Ο Ρωμηὸς γνωστοῦν σὰς κίνω—πὸς 'σιὸ δαήτι μου ἀνέβη, 'στην Νεάπολιν ἀπὰ νω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται με ἔνοδοξείον Σῦδη, —ὁδὸ 'στὸ λιθὸ, τρεῖς 'στὸ ξυδι,

Συνήθημα βλέπεις καλαῖα ἐπικρατεῖ 'στὸν τόπον νὰ εἰμεθα φιλόξενοι καθ' ἕνα κι' ἄλλον τρόπον πρὸς ὅσους ἔρχοντα νὰ φῶν τὸν 'Ἀθηνῶν ἀέρα, και πρὸς ἐκείνους μάλιστα, ποῦ στέλλοντ' ἐδὼ πέρα νὰ ἐξελεξοῦντο σοφιστὸς τὸ Λοῦνα και Λαρεῖν χωρίς μικρὴν ἀφέλειαν, χωρίς ἀνταμοιβήν. Συνήθημα βλέπεις καλαῖα και μὴ θυμωσῆς, κοῦκο, ἂν σοῦ σοφωροῦσιν ἔφαρμα γελέκο και σουτοῦκο, και μὲς' ἀπὸ τὰ πάντοτα τοῦ Παρθενῶνος ἐδὼ ἔξοκοκισαθῆς διὰ νικτὸς Ξεβρώκωτος σάν Λαῖθη.

'Ἰδὲ τὴν κίστρα τὸν ὀδὸν και τὸν πεσορομόν και μὴ κηθλόου προχορῆς 'στὸ Κεντροκὸν Ταμεῖον, γιατί 'ψηλὰ 'στην πόρτα του θὰ 'ἴπῃ, μορὲ γαλιάντη, ὅσα με φραγῆν 'διάρβασα 'στην Κόλασον τοῦ Δάντη; 'εἶσο ἐδὼ εἰσέχουσε νὰ πληρωθῆτ' ἐγαυρὸς ὄνι σπερνίζτα πληρωθῆς λασιπίε κατὰ μέρος.

Σὲ βρεταῖο ἔνδικως νὰ πῆς γιὰ μὰς καλὸ και μὴ δεχθῆς σκληροκαρδῶς, σοφωροκαρδῶς Λό, ἀλλοτῶς δὲν εἰς' ἐξελεγθῆς, ἀλλ' εἰσαι τακαταουήης, και μόναιε και κόνειε και σίλα, γκοῖς, και φοῦλις, ἴγουν κοντιβί και μαῖμου και μπουφρος και σακατῶδος; κι' ἀνάξιος νὰ σκονοσθῆς με χῶμα τῆς 'Ἑλλάδος.

'Ἄλλ' ὅμως εἶμαι κι' ἐμπεσὴ και ἴντιοτ ἐγὼ, ἴγουν τετράποδον και βλαῖς, όπου πολλολογῶ, και νὰ παρὰλο κίθωμα μαζὶ σου τῶσι ὄρα και δὲν σ'ἀγάζω τὸ κετὶ με πρῶτὸ καλὴ σπαλιόρα. 'Ἀπὸ 'μπροστά μας, μίστερ Λό, αὐτοσημεία γκαρμῖσου πρὶν σηγιατίσω με καμμιά βελόνα τὸ κορμί σου. 'Ἀκόμη δὲν γκαρμῖσεσαι, ἀκόμη μὰς φραγεῖς, και τόκους κι' ἐπαύσα 'στ' ἀλήθεια μὰς γυρενείς; Νὰ μὴ με λένε Φασουλή και πρῶτο παραφρέλια ἂν δὲν γενῆς παρῶμοιος τοῦ κεντητοῦ Τραβέλι.

(Ὁ Φασουλής τοῦ ὀχνητα με μυτερὸ βελόνι και τὸν 'Εγγιλέο τζέντιεμαν τασιθὶ τὸν γυνηνέο, και δέμα σηγιατίζετα ἄβρο και νυκιάτο κι' ὁ τῶρμονος ἀλόπητα με πέτομα αἰμοβρόον γεμῖε τὸ κορμὶ τοῦ Λό ἀπάνω ἔως κάτω ἀπὸ κανόνηα μέλλοντα σηγιατίζετα διαφρόον.)

Και ὀλίγαις νομισμαῖς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασθόνη, όπου 'στὸ σαθρὸ βροῖετα τοῦ Λάμπρον ἀποκάτω, εἰς τὸ Σταθίον τὴν ὀδὸν τὰ μάρμα μας ἀμυβόνει και με στολῖθη χίλια δια φεγγοβολαί γεμῖτο. Θάψμα ἰδέσθη ἀληθῶς... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι... μικρὸ Παρῶ φαίνοντα με τοῦτο αἰ' Ἀθήνα, κι' ἂν γελασθῆς καμμιά φορὰ ἀπ' ἔξω και περῶρης ἀμέσως μεθὰ βρεθῆς και κίτι θ' ἀγορήσης, κι' ἂν εἰσαι ἀβλόκαλος και πρώτος κασοβῶρης τότε θὰ φήνης μοναχῶν και πύγια δὲν θὰ πάρες. Λοιπὸν μὴ γινετα κωρῶν, γιατί εἶναι κριμα κι' ἀδικο ἀπ' ἔξω νὰ κηττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδο.

με Χημειον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομῆ
-αι μιά χῆρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμψ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆ; καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προματεῖου, κοινοτῶς. πολὺ;